

Maradt a morzsák lesése...

Egyszer minden elcsendesül, elmúlik. Külsőleg megbékülünk a világgal, marad a belső, a lelki fájdalom. Közhelyek mondják, majmolják, hogy az idő minden sebet begyógyít. Előre nem láthatjuk, hogy ez így lesz-e a Trianon utáni legnagyobb trauma után is, ami bennünket, határon kívüli magyarokat érhetett. Mert ezidáig ilyenszettel nem találkoztunk. Az, hogy számtalanszor kiutasítottak szülőföldünkről, és viseltük a hazátlan jelzót, sokkal elviselhetőbb volt, mint az anyaország szívtelen elutasítása! Jó, hogy ezek a választások este érnek véget, amikor már alig van, akivel veszekedj, perelj, vitatkozz, csak magadba roskadva egyedül motyogsz, teszel-veszel, forgolodsz, átbeszélgeted az éjszakát, annélkül, hogy lehunynád a szemed. Micsoda gondolatok tódulnak az ember agyába: „nem szeretnek” „eltaszítanak” „utálnak” „kizárnak” „nem állhatnak”. Jaj annak a családnak, amelyikben ezek a minősítések a jellemzőek az egymásiránti érzéseikre! És mégis a fájdalom enyhülése (nem elmúlása!) után el kell gondolkoznunk saját helyzetünkről és viszonyulásunkról a csonkamagyarországi magyarok iránt. Olvastuk, láttuk a testvérharag első jeleit és megdöbbenőek volta: nem énekelték valahol a Magyar himnuszt, a mi nemzeti imádságunkat, amelyet baráti körökben még Ceausescu idején is könnyes szemmel énekeltünk. Kié ez a himnusz, kérdelem én, a gyurcsányoké, a hillereké, az eörsik találták ki, vagy a nemzeti érzésű magyar emberek himnusza? Vajon nem nemzeti betegség ez a hirtelen, eltaszító harag, meggondolatlanság is? És honnan tudhatta az a vendéglő tulajdonos, aki kiírta a kirekesztő, fájdalmas, de szintén eltaszító jelszót, miszerint „magyar állampolgárokat nem szolgálunk ki”, hogy a véletlenül belépő igennel vagy nemmel szavazott-e? És akadt, aki a magyarigazolványán töltötte ki a boszúját. Sokkal meggondoltabban viselkedet az a száz év körüli Bákó megyei, gyimesbükki Pecmon bácsi, aki arra a kérdésre, hogy miért is kell neki a magyar igazolvány valahogy így felelt: mert én valamikor magyarnak számítottam, és magyar vagyok.” Pedig ő is tudta, hogy ebből soha semmi haszna nem származik a lelki megnyugvácson kívül! Sajnos, ezt felejtették el a magyarországi politikusok! De erre tisztelt honfitársaim, nem az a válasz, hogy bosszút állunk azokon a nemzeti szimbolumainkon, amelyhez, úgy látszik, semmi köze a magyarországi politikusok egyrészenek. És még egyszer hangsúlyozom, legalább másfélmillió magyar ember az igenre szavazott, és nem egyszer hallottuk már sok magyarországi barátunktól, hogy igenis, igazi magyarok a hagyományos értékrend szerint itt élnek Erdélyben, Ujvidéken, Felvidéken és szerte a világban, akik ragaszkodnak a magyarságukhoz. Nem nagy dolog Magyarországon megmaradni magyarnak. Vagy még sincs ez így? Gondlkozzunk csak el egy kicsit! Szerintünk itt másról van szó! Úgy gondolom, hogy a magyar nemzet beteg, nagy beteg! Tönkretette a Trianon utáni 84 év és a betegség rengeteget súlyosbodott 1945 óta, amikor az internacionalista propaganda rettenetes agymosással igyekezett kimosni a kis emberek fejéből azt, hogy létezik egy magyar nemzet és hogy a határokon túl él ennek a szétzúzott nemzetnek egy jórésze. A velem egykorúak még emlékezhetnek annak a felmérésnek a válaszára, amelyek az erdélyi, felvidéki magyarságról érdeklődtek és az egyetemista ifjúság majdnem semmit nem tudott a székelységről, még azt se, hogy tudogatnak magyarul! A kiöregedő, félművelt magyarok fejében, akik ma a mindennapi kenyerükkel vannak elfoglalva, mert úgy-e, elmaradt a munkásosztály mennybemenetele, amit még a nagy Lenin megígért volt, mi maradt a nemzetről, Trianonról? Semmi. Azt ők nem tudhatják, hogyan őrizték egyszerű paraszt emberek a nemzeti lobogónkat, valahol elrejtve a láda legmélyebb zugában. Honnan tudhatnák,

hogy a húsvéti és karácsonyi családi összejövetelek után, amelyeket meggyezésnek hívtak, Doberdóról és gyászos Galiciáról énekeltek és mi, gyermekek ott tanultunk történelmet, mert megtudtuk, hogy „ Ott esett el 120000 magyar/ Eltemette gyászos Galicia/” És honnan tudhatnák a magyar lumpenproletárok, hogy itt, valahol a világvégén, Gyimesben, ahonnan elköltözött az ezeréves határ, az ilyen családi összejövetelek után, elénekelgették, csak úgy halkán, maguknak a Himnuszt is, a magyar himnuszt. Mi megőriztük azt, amit a magyarországi emberek vagy nem tudtak, vagy rég elfelejtettek! Hogyne lenne beteg a magyar nemzet egyrésze, hiszen a tagadás, a nihilizmus jellemzi őket. Pszichológusok kellene, hogy megvizsgálják és korpépet állítsanak azokról, akik pl. estéről – estére SMS szövegeket küldenek az ATV adásainak. Mindenkit támadnak: orvosokat, az egyházat, tanárt, értelmiségieket, de olyan helyesírással és fogalmazással, amely az igen-igen alacsony műveltségi szintjüket árulja el. Nem biztos, hogy ilyen helyesírással nálunk felsőbb osztályba lép a VII- es tanuló. De ez nem lenne olyan nagy baj, mint a műveletlen, alpári hangnem, amely valósággal fröcsköli a gyűlöletet! Mit vártál, kedves honfitársam ezektől az emberektől? Egyet tudnunk kell: ez a mai Magyarországnak csak egy része. Reméljük azért tünnek olyan hangosoknak, mert pillanatnyilag ilyen a vezető magyar pártoknak, a kormánynak az irányvonala. A féltő csak az, hogy a nemzeti értékek lassan-lassan halványodnak. És hogyne lenne beteg a magyar nemzet, amikor az olyan évezredek nemzeti szimbólumokat, mint a Korona, a Szent jobb, kigúnyolnak, bádog daraboknak, értéktelen csontdaraboknak neveznek és Szent István országában lehet pusztulást, halált kívánni a keresztényeknek, jókivánság helyett. És ki támogatja ezt jobban, mint maga a miniszterelnök a kijelentéseivel, a római pápalátogatásával, amikor egy valamikor keresztény nemzet mai államfője felelősségre próbálja vonni magát a Pápát. CSAK AZT NEM TUDOM IGAZÁBÓL, HOGY KINEK A NEVÉBEN BESZÉL? Visszatérve a nemzeti szimbólumainkra, bizony Magyarország tanulhatna Romániától, ahol az ilyen szimbólumok szentek a románok számára és pártállástól függetlenül, ösztözet zudítanának arra, aki ezeket megsérteni merészkedne! És hogyne lenne beteg az az ország, amelyiknek a belügyminisztere, egy-két évvel a halála előtt nem engedi be Magyarországra azt a magyart, aki hosszú életében számtalan könyvében keservesen siratta Erdély hegyeit, Erdély sorsát? Ez a belügyminiszter pedig a pimaszul hangos Kunce Gábor volt! Mit érdekelte őt az, hogy Wass Albert közel húsz könyvével bevonult az erdélyiek életébe és rongyosra olvassák a könyveit, mert az erdélyi magyarok sorsáról ír? Egy dolog vigasztal: amikor még a Wass Albert neve itt, Erdélyben ismert lesz, akkor már rég nem foglalkozik a kutya se azzal, hogy létezett egy Sz.D . Sz- es politikus Csonkamagyarországon! És most ezek az emberek vezetik azt az országot, amelyik nem fogadta be a külföldi magyarokat és most azon töprengenek, hogy milyen morzsákkal lehetne kiszúrni az általuk leírt magyarok szemét. Csakhogy erre jönnek a válaszok! A szlovákiai magyaroknak nem kellett magyar nyugdíj, mert ők is Európai Unió polgárok, de ugyanolyan vérgisértőnek tartották a visszautasítást, mint az erdélyiek! És mindennek a teteje: Románia, Horvátország stb. után a szerbek, igen, a szerbek is váratlanul, semmi dobpergés nélkül megadták a kettős állampolgárságot a külföldön élő szerbeknek! Mit szól ehhez a szemforgató magyar kormányzat? Sorolhatnám oldalakon keresztül a magyar nemzet, a nemzeti érzés elsorvasztásán munkálkodó mai magyarországi vezető pártok áldatlan tevékenységét. De nem érdemes. Nekünk most másra van szükségünk. Mi meg kell, hogy fogjuk azoknak a magyar testvéreinknek a kezét, akik szeretettel közelednek hozzánk. És el kell ismernünk, hogy a civil szervezetek, egyének sokat segítettek és segítik a határon kívül rekedt magyar embereket. Ezt nem szabad elfelejtenünk! De kérdem én, hogy nem szégyell beszélni a miniszterelnök a szülőföld- programról és

azoktól kér aprópénzt a támogatásra, akiket arra biztatott, hogy nemmel szavazzanak! Ezt nevezem én az aljasság, a szemforgatás tetejének! És abban is biztos vagyok, hogy ha ne szégyellték volna, a már korábban megadott támogatásokat is megvonták volna! Mert nem ők adták és félték, hogy mégjobban megnyirbálják azt. A segítségekre nagy szüksége volt a határon túli magyarságnak. De nem alapozhatunk csak erre végtelen időig, hiszen mi egy más országnak vagyunk az adófizetői, ők kell, hogy segítsenek az önálló iskolarendszerünk, egyetemeink kiépítésében. Úgy mint Szlovákiában. Mi a következőkben autonomia programokban kell, hogy gondolkozzunk. Nem koldulhatunk míg a világ, nem engedheti meg ezt a büszkeségünk. Nekünk, Erdélyi magyaroknak nincs és nem lehet kisebbségi érzésünk! Mi közös történelmünk folyamán annyit adtunk a magyar nemzetnek, hogy nem könyörgünk morzsákért, fillétekért. Mi ma is tisztán, sokkal tisztábban őrizzük a szép magyar nyelvünket, balladáinkat, népdalainkat, jó szokásainkat, mint sokan mások Budapest környékén! Ide kívánczok egy kérdés: mi az oka annak, hogy a gyönyörű dalainkat, szokásainkat, táncainkat, amelyek még fellelhetők az anyaországban és a határokon kívül, szinte teljesen elűzték a magyar televízióból, ellentétben pl. a román televízióval, amely hetente sugároz népi vonatkozású programokat, vetélkedőket, felidézve így a gyökereket, a múltat. Kit zavar a mi szép, gazdag népi kultúránk? És egy szóra visszatérnék arra, hogy mit is adtunk mi, Erdély kirekesztett magyarjai az egész nemzet kultúrájának, amire, igen is, büszkék lehetünk: igen, adtunk királyokat, adtuk Bartók Bélát, aki innen vitte a gyönyörű „Egy este a székelyeknél” melódiáit és Isten tudja, hogy Kodállal és sokan másokkal együtt, hány halhatatlan balladát és népdalt vittek át, hogy gazdagabb legyen a közös kultúránk. És adtuk Tamási Áront, akinek az ízes, tréfás, szomorkás nyelvezete, értékben, legalább is számunkra, messze felülmúlja a mai Nobel -díjas író műrostos, erőltetett nyelvezetét. Kőrösi Csoma Sándort Tibetig küldtük, hogy keresse minden magyar őshazáját, Mikes Kelemt arra biztattuk, hogy vigasztalja a nagy fejedelmet még a rodostói kényszer lakhelyén is. De mi adtuk a halk szavú Arany Jánost is, akinél gazdagabb szókinccsel senki nem rendelkezett a magyar irodalomban. Adtuk Ady Endrét, Benedek Eleket és megbíztuk Kós Károlyt, hogy építsen ő is valami maradandót, valami szépet Budapesten. De nem csak száz meg száz nagyembert küldtünk a magyar kultúrának, hanem bepótoltunk mi is a Galicában elesett 120.000 magyar közé, küldtünk Doberdó mellé és a Donkanyarba és csak a Jó, Öregisten tudja, még hová, ágyútölteléknek erdélyi magyarokat! Nincs szégyellni valónk! És ha a beteg nemzet egyrésze és annak vezetői nem fogadtak is el minket testvérként, egy dologban biztosak vagyunk: nélkülünk a magyarnemzet csak csonka, korcs „műnemzet”!

...Mi továbbra is szeretettel várjuk az igazi magyar barátainkat, akik kezet nyújtottak, segítettek, vigasztaltak minket! És más is jöhet, de csak úgy, mint idegen!

Gyimesközéplek, 2004 december 20.

Tankó Gyula